

Катарина Паниновић

ПЕТ ПЕСАМА

ИЗНЕНАДИЛО МЕ ЈЕ

Изненадило ме је:
на улици, у пролазу, у нечијој јакни
мирис мошуса и мемле старе постељине –
Сећања кроз тело споро путују

Док се време порађа
прљава и чудна чипка на небу
укршта у себи уличне крвотоке

Мислим се:
*ваљда ћу се ујутру пробудити
изнутра окућана!*

Уствари, по мене долазе дани
када се само треба
сакрити под тешки диск
изгубити облик
никад не изаћи

и пажљиво
украшавати кућу лампицама детињства
гристи нокте
и чекати онога
што органе своје испод јелке
уместо поклона оставља

НА АУТОПУТУ БЕОГРАД-НОВИ САД

Кроз прљаве прозоре аутобуса преда мном је
одједном искрснуо пејзаж: дрвеће попут фигура
испијених светаца стоји у паучинастој
измаглици коју је из себе издахнуо Дунав, а
бескосе шуме су гомила руку испружених ка облацима;
Сунце је бели печат на небу које се сија
попут мртвачке постеље; с пређеним километрима
почињем да увиђам мале неме филмове: стари сељак,
исцрпљен од тешког пољског рада, сео је на мали котур
сламе и запалио цигарету, неко без имена у левом углу
расламсава ватру, и још: дечак вози бицикл.
Упоредо с мојим аутобусом лете птице чијег
имена не могу да се сетим.

Ноћ ће бити толико тамна да ће, у свој својој
црнини, почети да светли и да се преображава
у песму

У ПРОЛАЗУ

Јутрос сам хтела да седнем на клупу
али је била покривена снегом.
Неко је на њој заборавио дечју кошуљицу
која је ту све до јутрос тако спокојно
и злослутно почивала.

Нема везе:
Очи ће ми се свеједно сјајити

И седећу у дубини дана
Док усамљене строфе нервозно
чекају да буду коначне.

Неко ће ме можда ставити у свој џеп:
Привијена уз топле зраке тела
Лагано ћу се враћати
Опет истим путем.

Продрла сам у саму себе
и схватила
да сам празна

И да ће ме можда спасити
Тек случајни додир руке непознате
жене у пролазу

РОЂАЦИ

Тамо негде далеко живи моје
крвно сродство, бивша крв
Преци и рођаци скончали
у хладном купатилу

Пређашњи сведоци бомби у дворишту
Којима крвоток јечи у ушима
Ноћу у кревету простиру кожу своју
уместо чистих чаршава

Суботом увече једу оскудну вечеру
И сатима ходају слузавим улицама
Вратова искривљених према небу
Молећи се да су зачети у некој тајни

Након сна гледају
у јутро које зри у прозорском окну

Отварају руке попут шестара
И осете благи налет радости

Пре него што се врате
Пре него што испусте
препотопски плач

ОДЛУКА

Једног јутра одлука је коначно била донета:
Спаковали смо своје ствари и отишли.
Подстанар у мени се бунио, али смо ипак то урадили.
Испред зграде окупили се људи као да је неко умро.

На месту где смо се смејали до касно у ноћ
Свако свом непријатељу
И проучавали пукотине на плафону,
Некад је неки немачки војник
Уринирао по шуту и рушевинама.
Сигурно је настрадао и понеки пас.

И тако причају да наводно иде:
Кад је човек млад, мисли о будућности
Кад остари, сећа се прошлости;
А ја стално мислим о прошлости.

У граду који личи на пепељару
Међу магритовским дрвећем
Стојим, ногу затегнутих као сајле.
Скупила се туга у синусима.

У исти мах осетих да се у мени отапа
Неподношљив осећај да ће све бити у реду